

Jeg er utrolig glad for, at der bredt i Folketinget er støtte til ordningen. Jeg tror, det var fru Elisabeth Arnold, der sagde, at det var et frisk pust til domstolene, og det er jeg fuldstændig enig i.

Jeg deler for øvrigt de bemærkninger – jeg tror, det var fru Pia Gjellerup, der nævnte dem – der var om, at det eneste, man kan beklage, er, at omfanget desværre ikke er så stort, som man kunne ønske sig, men forhåbentlig vil permanentgørelsen medvirke til, at der er flere, der vil benytte sig af ordningen. Om ikke andet tager jeg den brede støtte i Folketinget som udtryk for, at vi i hvert fald vil gøre, hvad vi kan for udadtil at signalere, at vi ønsker, at ordningen bliver benyttet langt mere, end det i dag er tilfældet.

Så tak for den brede støtte, og jeg ser frem til en forhåbentlig hurtig udvalgsbehandling, så lovforslaget kan blive vedtaget snarest.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 152: Forslag til lov om ændring af lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet m.v.

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 29/1 2003).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lise Hækkerup (S):

For mere end 100 år siden havde H.C. Andersen allerede blik for de besværligheder, der kan være for den, der er anderledes end mængden, idet han i »Den grimme ælling« lader ænderne

sige: Han er anderledes, derfor skal han kanøfles.

Men begrebet er stadig sørgeligt aktuelt og ikke blot i eventyrets aneddam. For kanøflet bliver til stadighed de, der på den ene eller anden måde er lidt anderledes. Det være sig de gamle, de unge, de homoseksuelle, dem med en anden tro, nationalitet, hudfarve, politisk anskuelse, etnisk oprindelse eller et forkert køn.

Og når det handler om arbejdsmarkedets rekruttering af ny arbejdskraft, viser erfaringerne på området, at diskrimination ved jobbesættelser stadig er en reel barriere.

Kan det virkelig være rigtigt, at det at være bøsse kan være til hinder for at få et job i en familiepleje? Det var situationen for Frank Wolf Henriksen, og tidspunktet er ikke i den grimme lovs tid, men i slutningen af 1990'erne.

Kan det virkelig være rigtigt, at det at være stavehandicappet er til hinder for optagelse på Politiskolen? Og kan det virkelig være rigtigt, at kvinder i den fødedygtige alder har langt vanskeligere ved at få ansættelse end deres mandlige kolleger? Og kan det virkelig være rigtigt, at 38 pct. af forsmåede jobansøgere angiver etnisk betinget diskrimination som årsag til afslag på en jobansøgning? Det er på trods af, at de faglige og sproglige forudsætninger hos indvandrerbefolkningen faktisk er blevet bedre gennem de sidste par år, og at vi samtidig har oplevet højkonjunktur.

Det er en situation, vi naturligvis ikke kan sidde overhørig, og derfor hilser jeg det velkommen, at regeringen vælger at fortsætte det arbejde, der blev startet med lovens oprindelige ordlyd. Også selv om Venstre og De Konservative i sin tid kategorisk afviste, at der kunne være nogen nytte af lovgivning på det område.

Fristende er det her at citere Venstres ordfører fra dengang. Han sagde ved tredjebehandlingen:

»Vi er i øvrigt ikke enige i, at Danmark ved internationale forpligtelser skulle være forpligtet til lovgivning«.

Men alle har vi jo lov til at blive klogere.

Men lovgives skal der. For selv om begge direktiver, der behandles i dag, allerede er vedtaget i Europakommissionens antidiskriminationspakke, så indeholder denne jo kun hensigtsmæssige foranstaltninger til bekæmpelse af forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnicitet, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.